

*Internationaal Verdrag voor de bescherming van planten,
op 6 December 1951 te Rome tot stand gekomen*

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE
ZAKEN

No. 1

Ter Griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal
ontvangen: 15 Maart 1954.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitspraak van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer uiterlijk te kennen worden gegeven op 14 April 1954.

's-Gravenhage, 15 Maart 1954.

Ik heb de eer U Hoogedelgestreng, mede namens mijn ambtgenoot zonder Portefeuille, mede te delen, dat in de hierbij overgelegde *Tractatenbladen* 1952, 100¹⁾, en 1953, 73¹⁾, onderscheidenlijk de Engelse tekst en de vertaling in het Nederlands zijn geplaatst van het op 6 December 1951 te Rome tot stand gekomen Internationaal Verdrag voor de bescherming van planten.

Hiernevens gelieve U Hoogedelgestreng tevens een toelichtende nota aan te treffen bij genoemd Verdrag, dat ingevolge artikel 60, lid 2, van de Grondwet de goedkeuring van de Staten-Generaal behoeft alvorens te kunnen worden bekrachtigd.

Indien ik niet binnen dertig dagen na ontvangst van deze brief uw schriftelijke mededeling heb ontvangen van de wens, te kennen gegeven door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer, houdende, dat genoemd Verdrag aan de uitspraak van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, dan wel, indien ik binnen die termijn uw schriftelijke verklaring heb ontvangen, dat, voor zoveel de Tweede Kamer aangaat, geen uitspraak wordt verlangd, wordt de goedkeuring van bovengenoemd Verdrag geacht te zijn verleend voor zover de Tweede Kamer betreft, tenzij door of namens de Eerste Kamer of door ten minste tien leden dier Kamer een uitspraak wordt verlangd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. W. BEYEN.

Toelichtende Nota

Het Internationaal Verdrag voor de bescherming van planten treedt in de plaats van het Verdrag van Rome van 1929, goedgekeurd bij de wet van 26 Mei 1932 (*Stb.* 219). Herziening van het Verdrag van Rome werd noodzakelijk om de volgende redenen:

a. het Verdrag van Rome is nimmer van grote betekenis geweest, aangezien het slechts door een klein aantal landen is bekrachtigd;

b. het gebruik van moderne transportmiddelen heeft in ernstige mate het gevaar van de verspreiding van plantenziekten vergroot;

c. ten gevolge van de snelle ontwikkeling van de wetenschap sedert 1929 is het Verdrag van Rome verouderd.

Op de in 1949 gehouden vijfde Conferentie van de F.A.O. werd een resolutie aangenomen, waarbij aan deze Organisatie werd opgedragen een herziening van het Verdrag tot bescherming van planten (Rome 1929) en de Overeenkomst tot wering van de druifluis (Bern 1881) (*Trb.* 1952, 99) voor te bereiden.

Ten einde uitvoering te geven aan deze opdracht, werd door de F.A.O. een ontwerp voor een herzien Verdrag voorgelegd aan de mede op initiatief van de Nederlandse Regering te 's-Gravenhage gehouden internationale plantenziektenconferentie. Tijdens genoemde conferentie, welke gehouden werd van 26 April tot 3 Mei 1950, werd het ontwerp in eerste instantie besproken. Dit ontwerp werd vervolgens ter goedkeuring voor-

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

gelegd aan de buitengewone F.A.O.-Conferentie in Washington in 1950, alwaar men van mening was, dat het ontwerp nog niet aan alle eisen voldeed.

Hierop deed de Directeur-Generaal van de F.A.O. een nieuw ontwerp opstellen, dat tijdens een vergadering van specialisten op plantenziektenkundig terrein uit 23 landen in September 1951 nog enigszins werd gewijzigd. In November van dat zelfde jaar keurde de F.A.O.-Conferentie het ontwerp-Verdrag goed, waarna het Verdrag voor ondertekening werd opengesteld van 6 December 1951 tot 1 Mei 1952.

Nederland ondertekende voor het Koninkrijk „ad referendum” op 6 December 1951.

Voor de opsomming van de ondertekenende landen moge worden verwezen naar *Trb.* 1952, 100.

Het onderhavige Verdrag, waarvan de vertaling is opgenomen in *Trb.* 1953, 73, is gericht op internationale samenwerking en voorziet in de oprichting van officiële nationale organisaties ter bestrijding van plantenziekten. Deze organisaties zullen zich moeten bezighouden met de inspectie van planten en producten van planten, de ontsmetting hiervan en de uitgifte van gezondheidscertificaten.

Iedere Verdragsluitende Regering is gehouden een inlichtingendienst in het leven te roepen en wetenschappelijk onderzoek op het gebied van de bestrijding van plantenziekten te ondernemen.

Het is voor Nederland van groot belang, dat in landen, waar op phytosanitair terrein een achterstand bestaat, deze achterstand ze snel mogelijk teniet wordt gedaan.

De F.A.O. zal in samenwerking met de Verdragsluitende Regeringen een wereldinlichtingendienst voor plantenziekten verzorgen.

Belangrijk is het feit, dat gestreefd is naar een grotere uniformiteit voor wat betreft de gezondheidscertificaten, die de deelnemende landen uitgeven. Voortaan moet elk certificaat, betrekking hebbend op materiaal, bestemd om te worden geplant of voortgekweekt, gesteld zijn in de bewoordingen, als aangegeven in de Bijlagen van het Verdrag. Dit model-certificaat kan eveneens worden gebruikt voor andere planten en producten van planten.

De importerende landen mogen uit hoofde van het Verdrag, om redenen van phytosanitaire aard, een aantal maatregelen treffen tegen verdachte partijen planten en producten van planten. Ten einde echter ingrijpen in het internationale verkeer zoveel mogelijk te beperken, werd in het tweede lid van artikel VI een aantal voorwaarden opgenomen, welke bij deze maatregelen in acht moeten worden genomen.

De deelnemende landen moeten, voor zover mogelijk, hun medewerking verlenen aan speciale campagnes tegen gevaar-

lijke plantenziekten en plagen, die een internationale actie noodzakelijk maken.

Het Verdrag voorziet in een regeling voor geschillen omtrent in- en uitvoerbepalingen en de uitlegging of toepassing van de bepalingen van het Verdrag.

Samenvattend kan gesteld worden, dat in het Verdrag de grondbeginselen zijn neergelegd voor een effectieve internationale bestrijding van plantenziekten en plagen. Het ligt in de bedoeling, dat de uitwerking hiervan voor een groot deel wordt overgelaten aan regionale organisaties, zoals de op 18 April 1951 opgerichte Europese Organisatie voor de bescherming van planten (*Trb.* 1952, 62), die in de eerste twee en een half jaar van haar bestaan reeds een grote activiteit ontplooide.

Het Verdrag is uit technisch oogpunt geheel aanvaardbaar, terwijl Nederland organisatorisch reeds geheel voldoet aan de verplichtingen, die het Verdrag oplegt.

Het Verdrag, dat op 3 April 1952 tussen Ceylon, Chili en Spanje in werking trad, is tot op heden van kracht voor bovengenoemde drie landen en verder Australië, België, Canada, Denemarken, de Dominicaanse Republiek, Egypte, Groot-Brittannië en Noord-Ierland, met inbegrip van de eilanden Man en Jersey, India, Japan, Kambodja, Nieuw-Zeeland, met inbegrip van West-Samoa en de Cook-eilanden, Oostenrijk, Salvador en Zweden.

Van de Gouverneur van Suriname werd bericht ontvangen, dat de Landsregering van dit Rijksdeel aan het Verdrag wenst deel te nemen. De Landsregering van de Nederlandse Antillen acht het Verdrag niet van belang voor dit Rijksdeel en heeft besloten daaraan niet deel te nemen. Het overleg met de Gouverneur van Nieuw-Guinea is nog gaande. De Regering is derhalve van oordeel, dat het Verdrag voor het Rijk van Europa kan worden bekrachtigd en dit met gebruikmaking van Artikel XI van toepassing kan worden verklaard op Suriname. Een overeenkomstige verklaring kan desgewenst op ieder tijdstip in de toekomst worden afgelegd met betrekking tot Nieuw-Guinea.

*De Minister van Landbouw, Visserij
en Voedselvoorziening,*

MANSHOLT.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. W. BEYEN.

De Minister van Overzeese Rijksdelen a.i.,

BEEL.